

Kolme horisonntia

KM Wegelius

KM Wegelius

Kolme horisonttia

© 2026 KM Wegelius

Kirjan kuvitus: © Riikka Laaksonen, Riikkart

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763

Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-5436-8

1. Horisontti

Kivilyhty

Punainen viiva

Kolmet hautajaiset ja yksi englannin kurssi

2. Horisontti

Öölanti

Hevosmiesten perintö

Luontoportti

Tour de Archipelago

Taidejuna

Mijas

Pyöräretki pään sisään

Loppu vai uuden alku

3. Horisontti

Matkalla

Päivät

Maasta

Korkeuksiin

Lentoon

Rakkaudella kaikille osallisille

1. HORISONTTI

KIILTÄVÄ JA EHJÄ
SISÄLTÄ AIVAN AVOIN

KIVILYHTY

Mökin pihassa tukevasti kalliolla seisoo kivilyhty. Lyhty edustaa pysyvyyttä. Kovaa ja painavaa ainesta, joka ei tuulessa eikä tuiskussa kaadu. Lyhdyn tehtävä on suojella sisällä loimottavaa tulta. Kivinen kuori tarjoaa turvallisen suojan herkästi lepattavalle liekille. Kuori estää myös tulen karkaamisen ympäristöönsä. Se ei kuitenkaan pysty suojelemaan kaikelta. Lyhdyssä on aukkoja, joista valo ja lämpö pääsevät ulos tuottamaan lyhdyn perustehtävää. Samoista aukoista pääsevät sisään myös tuulet ja veden roiskeet. Ne ovat myrkkä tulelle ja voivat helposti sammuttaa sen. Herkästi onnistuminen vaihtuu epäonnistumiseksi. Hyvän voitto on häilyvä ja pysymätön.

Kauan sitten, viime vuosituhannella, pienen järven rannassa, pienessä mökissä vietti kesäänsä meidän onnellinen perheemme. Perheeseemme kuuluivat isä, äiti, alle kouluikäinen siskoni ja minä, muiden perässä sinnittelevä pikkuveli. Äiti huolehti kaikesta käytännöllisestä. Hän laitto ruokaa, pesi, pyykkäsi ja varmisti, että kaikki tapahtui ajallaan. Muis-tan selvästi, että sinä kesänä ei satanut kertaakaan. Kaikkina päivinä paistoi aurinko. Taivaalla purjehti vain muutamia pilvenhattaroita. Jokainen uusi päivä oli meille lapsille kuin suuri seikkailu.

Soutuveneellämme kävimme ongella ja uimassa Samettiran-nassa. Läheisessä navetassa seurasimme vastasyntyneiden vasikoiden kehitystä.

Niityiltä poimimme kukkia, joista äiti punoi kukkakransseja. Isä kiinnitti köyden korkealle puun oksaan ja toiseen päähän trapetsin, jolla pystyimme keinumaan kuin Tarzan liaanilaan. Lahden sorsapoikueiden touhuja tarkkailimme rannasta. Monia asioita tapahtui juuri järvellä.

”Muistakaa, että järven pohjassa, syvimmissä onkaloissa, asustaa vaarallinen Hiisi. Sillä on siellä pinnan alla hyvin yksinäistä. Se yrittää tempuillaan ja eleillään houkuttaa lapsia mukaansa. Koskaan ei saa totella, mitä Hiisi ehdottaa”, äiti luki satua iltanuotiolla ja ohjeisti järven vaaroista.

Minä opettelun uimaan matalammassa rannassa. Sisko jo vähän osasi. Äiti seurasi mökin terassilta, kuinka isä kärsivällisesti keksi uusia keinoja saada minut oppimaan. Minua hie-man jännitti se, miten pysyisin pinnalla, jos isä irrottaisi otteensa. Aamun uintiharjoitukset eivät olleet suuri menestys.

Iltapäivällä suuntasimme veneellä lahdelle ahvenia narraamaan. Mato-onkien kohot pomppivat ahkerasti, ja kaloja saatiin mukavasti. Riemukas kalastusporukka kantoi saaliin äidille, joka paistoi niistä maittavan aterian.

Ruokailun jälkeen isä ja sisko jäivät kuistille pelaamaan korttia. Äiti tiskasi keittiössä. Minä lähdin rantaan askartelemaan kaislaveneitä. Niitä oli valmiina jo viisi tai kuusi, kun keksin, että veneethän pitää laskea vesille. Eihän niistä ole mitään iloa kuivalla maalla.

Hypelin kiviä polulta järveen potkien laiturille. Kierähdin laiturilla selälleni makaamaan ja laitoin kätet ristiin rinnan päälle. Siinä pääskysten lentoratoja tutkaillessani tuntui, että aikaa ei ollut olemassakaan.

Kesä ja auringonpaiste voisivat jatkua aina. Mikään ei koskaan muuttuisi.

Pyörähdin vatsalleni. Laiturin reunan yli kurkottamalla yletyyn juuri ja juuri laskemaan kaislaveneet veteen. Uljaasti ja täysin purjein veneet lähtivät kohti vastarannan leirintäaluetta. Pursiani seuratessani säpsähdin, jotakin tummaa vilahti laiturin alla. Mikä hiisi siellä vilahti? Joku viittoili kutsuen minua mukaansa, petollinen hymy kasvoillaan.

En voinut vastustaa kutsua, vaan luiskahdin päistikkaa laiturilta veteen. Ensin hävisi kuulo. Vaikka silmät olivat auki, näkyi kaikkialla vain tummaa vihreää vettä. Jokin tarttui nilkoistani ja kiskoi syvemmälle. Lamaannus esti kaiken tekemiseni. Tajuntaani ehti tulla vain yksi asia. Tästä en selviä. Pidättelin henkeäni, mutta en tiennyt, mitä tekisin tai mihin suuntaan yrittäisin. Ajatukseni harhailivat. Jos tämä on loppuni, mitä vastarannan leirintäalueen ihmiset ajattelisivat? Mikään ei ollut järkevää. Aivoni eivät antaneet käskyjä toimintaan.

Äiti kuivasi tiskejä keittiössä. Kesken kaiken hänen sisäinen äänensä komensi: nyt on pakko heti mennä ulos. Hän tuli terassille, jossa isä ja sisko vielä pelasivat. Äiti antoi katseensa kiertää pihaa ja järven rantaa. Poikaa ei näkynyt missään. Laiturin vieressä, pinnan alla, näkyi kuitenkin liikettä. Eikä se ollut Hiisi.

Kahdella loikalla äiti selvitti portaat ja kuin liitäen saavutti laiturin. Hän hyppäsi suoraan veteen, kahmaisi minut käsivarsilleen ja nosti rannalle. Isä ja siskokin olivat jo rynnänneet paikalle. Uppeluksissa ehdin tajuta, että yläpuolelleni ilmestyi lentävä vaalea hahmo. Se tarttui minuun ja riuhtaisi ylös.

On hetkiä, jolloin elämä pysähtyy ja hetkiä, jolloin se avautuu. Tämä kirja kulkee hetkien läpi kahdentoista tarinan matkassa. Tarinoiden henkilökohtaiset kokemukset kasvavat ajatuksiksi elämästä. tarinat kuljettavat mökiltä merelle, Mijasista New Yorkiin, pyöräretkeltä lääkärin vastaanotolle.

Tämä kaikki on totta. Enemmän tai vähemmän. Autofiktiota vai aitoa fiktiota? Kaikki se, mikä on totta, on merkityksellistä. Vain se.

**Jokaista tarinaa kuvittaa
Riikka Laakso (Riikkart)
kauniit akvarellit**

